

skal tilkalde de Tillidsmænd, som begge Parter i Henhold til § 14 maatte opgive paa en fælles Liste, og de Herrer ville forstaa, at der allerede for at kunne opgive fælles Mænd til at tiltræde Enighedskamret som yderligere Bisiddere, udfordres en vis Forhandling og en vis personlig Stemning, som har sin Betydning. Der opnaas saa ved Indgivelse af en saadan fælles Liste, at hver af Parterne faar netop de Mænd til at tiltræde Enighedskamret, som man sætter Pris paa at faa. Dernæst er der givet en Afgang, som ikke findes i de Lovgivninger, som jeg ellers har set; nemlig denne, at naar begge Parter delegerede andrage om, at en uden for Arbejdsretterne værende Person skal fungere som Formand for Enighedskamret, skal et saadant Ønske med Overøvrighedens Billigelse kunne opfyldes. Det kan under visse Omstændigheder blive en Bestemmelse, som kan faa Indflydelse paa det gode Udfald af visse Bestræbelser for Udjævning af Tvistigheder. Der kunde være en saadan Person, som begge Parter have særlig Tillid til, og det er naturligvis i det hele meget væsentligt, hvem der bliver Formand for Enighedskamret, paa hvilken Maade, han ser paa Sagen, og paa hvilken Maade de interesserede Parter se paa ham. Jeg har dernæst i § 17 foreslaaet, at Stridspunkterne mellem Parterne fastlaas efter Afhøring af begge Parter delegerede. Hver for sig møde altsaa de delegerede for de stridende for Enighedskamret og afgive Forklaring om den foreliggende Sag; deres Forklaring nedskrives, og naar dette er fæst, gives der den anden Part Lejlighed til at ytre sig om Modpartens Forklaringer, for at Enighedskamrets Medlemmer gennem disse forskellige Replikker kunne blive satte i Stand til at danne sig en begrundet Mening om hele Striden, dens Bestaenighed, dens Omfang, og dens Enkeltheder. Der er derhos Afgang for begge Parter til at faa tilkaldt Personer, om hvilke de mene, at de ville være i Stand til at give Oplysninger, som kunne være til Gavn for Sagens hylde Fremstilling for Enighedskamrets Medlemmer. Naar paa den Maade Forholdene ved den foreliggende Strid foreligge oplyste, foreslaas det, at Forligsmægling skal forsøges fra Enighedskamrets Side. De Herrer ville naturligvis straks forstaa, at hvis de delegerede, der ere valgte af de to stridende Parter, komme til en Overenskomst, ved hvilken Sagen altsaa afgøres, er derved alt, hvad man kunde haabe, skulde komme ud af Arbejdsrettens Egenstaa og Virksomhed som Enighedskammer, opnaaet; Stridigheden er derved afgjort; de forskellige delegerede underskrive da denne Overenskomst,

og der kan da næppe være Tale om, at de bagved staaende Arbejdere og Arbejdsgivere skulde falde fra nogen saadan Overenskomst, eftersom de da paa Forhaand vilde have tabt Krævet paa enhver Sympati, og ærefærdige Arbejdere og Arbejdsgivere, som vi jo have, ville sikkert betragte den af deres valgte delegerede afsluttede Overenskomst som gyldig i enhver Henseende. Kommer imidlertid en saadan Overenskomst ikke i Stand, er det dog ikke derfor Meningen, at Enighedskamret skal opgive sin Virksomhed, hvorimod der da vil blive Tale om at affige en Boldgiftskendelse, til Underretning for de stridende Parter og til Vejledning for dem, hvorefter de sag maa tage Bestemmelse om, hvor vidt de ville underkaste sig den eller ikke. Jeg har i Modsatning til den tyfte Lov foreslaaet, at naar Arbejdernes Bisiddere og Tillidsmænd, efter at Bestræbelserne for Overenskomst ere glippede, alle staa paa den ene Side, og Arbejdsgivernes alle paa den anden Side, skal der ikke finde Boldgiftskendelse Sted, idet efter min Mening en Boldgiftskendelse, som kun er affagt af Formanden, ikke har nogen som helst Udfigt til at blive fulgt af de paagældende, hvem Kendelsen gaar imod. Derimod kunde man maasse indvende, at en lille Majoritet, der slutter sig omkring en Boldgiftskendelse, heller ikke vil have Udfigt til at vinde Tilslutning, saaledes at en Boldgiftskendelse af den Bestaenighed ikke vil blive gældende for Arbejderne og Arbejdsgiverne. Naturligvis er det rigtigt, at i samme Omfang som en saadan Kendelse er bleven tiltraadt af Enighedskamrets Medlemmer, i samme Forhold vil den have Udfigt til at finde Tilslutning af de paagældende; men en Grænse, hvor man end vil sætte den, vil blive vilkaarlig, og jeg har da sat den der, at naar Tillidsmænd og Bisiddere for den ene Part alle staa paa den ene Side og de for den anden Part alle paa den anden Side, skulde Forligsbestræbelserne anses for at være strandede, hvorimod der i modsat Fald skal finde en Boldgiftskendelse Sted med Henstilling til Parterne, om de ville underkaste sig den. I § 20 er der endnu truffet en Bestemmelse, sigtende til, at naar „alt Haab er ude“, naar Striden ikke har kunnet bilægges gennem Enighedskamrets Mellemkomst, saa skulde der endnu være en Afgang til at faa udnævnt en enkelt Boldgiftsdommer til Afgørelse af Striden, altsaa en Dommer uden for Arbejdsretten og Enighedskamret, og saa skulde en saadan enkelt Boldgiftsdommer have Afgang til alle de Oplysninger, som Enighedskamret maatte være kommet i Besiddelse af og have Raadighed over i Anledning af den strandede